

En Tino, l'Erica, la Rosa, la María, l'Álvaro, la Blanca i en Guillermo, històries marcades amb la teva 'X' PÀG. 8-11

Un “hospital de campanya” enmig del món

Els centres assistencials de l'Església atenen cada any a Espanya més de quatre milions de persones.

Les prop de 23.000 parròquies que hi ha a Espanya constitueixen, parafrasejant el papa Francesc, un “hospital de campanya” que —enmig d'un món ferit— és signe gratuït de la proximitat, de la bondat, de la solidaritat i de la misericòrdia del Senyor. PÀG. 4-7

D'on venen els diners que rep l'Església?

Els diners que rep l'Església, i que dedica a desenvolupar tota la seva tasca, tenen diversos orígens. Enfront dels mites i les llegendes, dades i informació.

PÀG. 14

Deu raons per a marcar la 'X' a favor de l'Església a la declaració

PÀG. 16

Una Església transparent

ESTER MARTÍN

Directora de l'Oficina de Transparència i Rendició de Comptes de la Conferència Episcopal Espanyola. PÀG.13

7.337.724 8,5

Declaracions contenen marcada la casella de l'Església.

Milions de contribuents marquen la 'X' de l'Església, comptant les declaracions conjuntes.

EDITORIAL

Històries marcades amb la teva 'X'

Rere cada 'X' hi ha una història: persones amb noms, cognoms i rostres concrets -com en Tino, l'Erica, la Rosa, la María, l'Álvaro, la Blanca o en Guillermo, protagonistes de la campanya Xtants d'aquest any- que en l'Església catòlica han trobat una mà estesa quan les seves vides estaven trencades o a punt d'esclatar. Els seus testimonis han fet plorar d'emoció els tècnics que han escoltat i gravat les seves commovedores biografies i il·lustren l'abast humà -multiplicador, com es pot veure en aquestes pàgines- d'un senzill gest com és marcar la casella de l'Església a la declaració de la renda.

Una cosa que tenen clara els vuit milions i mig de contribuents que l'any passat van seleccionar la casella 105 del seu esborrany, aportant 34,76 euros de mitjana (el 0,7% de la quota íntegra de l'impost) a una institució —l'Església catòlica— que ajuda cada any a Espanya a més de quatre milions de persones. La família Xtants, que si fos un país ocuparia la meitat a la llista dels 200 més poblats del món, creix cada any, la qual cosa suposa un recolzament al servei social de l'Església. Un premi a l'esforç de tants preveres, religiosos, agents de pastoral i voluntaris que cada dia —fora de focus, sense obrir els telenotícies ni ser *trending topic*— ajuden a tirar endavant als qui més ho necessiten.

Marcar la 'X' és una decisió lliure que no perjudica ningú i no té cap cost, perquè ni et cobren més ni et retornen menys. Tanmateix, aquest senzill gest fa possible que l'Església espanyola sigui l'"hospital de campanya" que demana el papa Francesc en un moment d'especial dificultat com l'actual. Malgrat el descens dels recursos que ha ocasionat la pandèmia, l'Església no deixa ningú a la vora del camí. Hi és, les 24 hores, set dies a la setmana. Amb la mà estesa, sense demanar a ningú el carnet de catòlic, amb centenars d'activitats que van des d'allò assistencial a allò celebratiu, des d'allò catequètic i espiritual a la dimensió caritativa i solidària.

L'Església agraeix a tots aquells fidels que marquen la 'X' a la declaració de la renda, també als no catòlics i als no practicants, perquè, entre tots, aconseguim construir una societat més humana, justa i fraterna. Per en Tino. Per l'Erica. Per la Rosa. Per tu. Per tants.

COORDINACIÓ
José María Albalad
María Pellicer

DISSENY
Errea

EDICIÓ
Secretariat
per al Sostieniment
de l'Església.
Conferència Episcopal
Espanyola
Añastro, 1. 28033 Madrid.
T: 91 343 96 23

DIPÒSIT LEGAL
M-10747-2022

HICOLLABOREN
Fernando G. Barriocanal
José Calderero
Ester Martín
Javier Errea
Fundació DeClausura
Obres Missionals Pontífiques

+40.078 34,76€

Declaracions més a favor de l'Església el 2021, respecte al 2020.

És l'aportació mitjana que rep l'Església de cada contribuent.

Cada any són més les persones que mostren el seu suport i confiança a l'Església catòlica a través de la declaració de la renda, gràcies a un senzill gest que és transcendental per ajudar a qui més ho necessita. L'Església agraeix de tot cor la confiança dels contribuents i convida a continuar col·laborant davant l'augment de les necessitats socials.

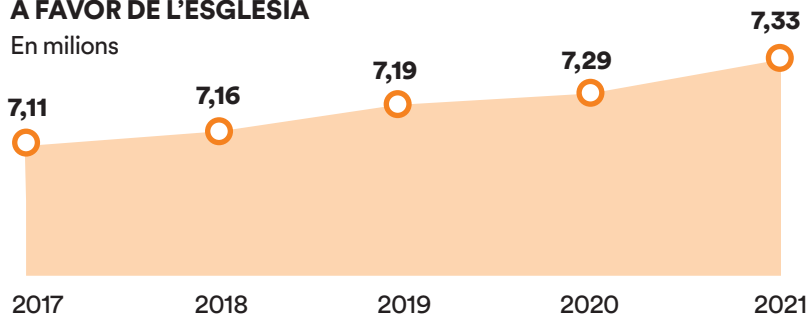
Els resultats de l'assignació tributària registrats a favor de l'Església a la declaració de la renda de 2021 (IRPF 2020) posen de manifest un augment en el nombre de contribuents

CAMPANYA DE LA RENDA 2021

8,5 milions de gràcies

2017-2021
EVOLUCIÓ DEL NOMBRE DE DECLARACIONS A FAVOR DE L'ESGLÉSIA

En milions

que confien en l'Església catòlica: un total de vuit milions i mig de persones (40.078 més), la qual cosa suposa, comptant les presentacions conjuntes, un total de 7.337.724 de declaracions a favor de l'Església (el 31,57%).

Hi ha deu comunitats que se situen per sobre de la mitjana en percentatge d'assignants, destacant Castella-La Manxa (44,7%), La Rioja (43,8%), Extremadura (43,8%), Múrcia (43,1%) i Castella i Lleó (41,9%). Respecte de la campanya anterior, cal destacar un augment significatiu del nombre de 'X' a Andalusia, Madrid, Castella-La Manxa i les Canàries.

Fer més amb menys

Tot i augmentar el nombre de suports, la quantitat destinada pels contribuents a l'Església catòlica baixa en 5,58 milions respecte l'any anterior i se situa en els 295,5 milions d'euros. Aquest descens reflecteix el deteriorament econòmic ocasionat per la pandèmia que, a més de l'altíssim cost en vides humanes, implicà un descens molt significatiu de l'activitat econòmica.

En relació amb l'import assignat, s'ha produït un increment de la quantitat recaptada a vuit comunitats autònomes, destacant Andalusia, Castella La Manxa, Múrcia i Aragó. Les comunitats que més aporten al sosteniment de l'Església són Madrid (87,67 milions d'euros), Andalusia (41,95 milions) i Catalunya (33,25 milions).

Transparència

L'Església catòlica dona compte del destí de tots els diners que ha rebut dels contribuents a la seva memòria anual d'activitats, a través de l'Oficina de Transparència de la CEE i el seu portal www.transparenciaconferenciaepiscopal.es.

Un “hospital de campanya” enmig del món

Les prop de 23.000 parròquies que hi ha a Espanya constitueixen, parafrasejant el papa Francesc, un “hospital de campanya” que —enmig d’un món ferit, ple de cicatrius i necessitats— és signe gratuït de la proximitat, de la bondat, de la solidaritat i de la misericòrdia del Senyor.

Famílies vulnerables, persones sense llar, dones víctimes de la violència, gent gran en situació d’aïllament, immigrants... Tant és el lloc de naixement, la raça, el sexe, la religió o les opinions personals. Les parròquies i centres de l'Església acullen tot aquell qui hi acudeix a la recerca de suport.

Una ajuda, material i espiritual, que només s’entén amb l’entrega generosa dels més de 16.000 preveres, 35.000 religiosos/es i els milers de voluntaris que cada dia ofereixen part del seu temps sense esperar res a canvi, igual que els missioners fora del nostre país.

JULIÁN DÍEZ

Missioner passionista a Haití. Burgos

Fa poc més de sis mesos des que en Julián Díez, missioner bur-

galès, va arribar a Tabarre, a Port-au-Prince (Haití). Dies abans, el 14 d’agost de 2021, un terratrèmol de magnitud 7,2 va sacsejar el sud de l’illa, provocant milers de morts i ferits. “Més d’un milió de persones s’han quedat al

carrer. Aquest desastre natural i l’assassinat del president del país van fer que Haití tingués una mica de protagonisme internacional..., però només uns dies”, reflexiona Díez, el qual explica el seu servei amb humilitat:

“La meua primera tasca aquí és conèixer la realitat en la que visc. Juntament amb l’anunci de l’Evangeli a través de les catequesis, de les celebracions litúrgiques i de l’administració dels sagraments, els missioners fem un treball social, que comporta les millores de condicions de vida, d’higiene, de formació professional de la gent, tot això per al bé de la comunitat”.

La major part de la gent viu amb moltes mancances i pobresa en tots els àmbits, a cases que no tenen les condicions mínimes d’habitabilitat.

JORGE DE DOMPABLO

Prevere
Madrid

Jorge de Dompablo és un prevere de Madrid i fa trenta anys que obre

casa seva als exclosos. Des de petit, va viure a 'Los Cármenes', "una zona desfavorida on hi havia massa droga", explica. Amb deu anys, començà no només a veure la droga als carrers, sinó també "entre els meus amics". Davant

d'això, a De Dompablo el va impressionar el mossèn de la zona, que "de seguida es va adonar del problema i es va dedicar a ajudar els joves" addictes. Tot això "va anar conformant en mi un compromís davant les dificultats i una manera de veure la vida" d'on "em va néixer la vocació sacerdotal". Santa María del Parque fou el primer temple, però no l'únic en el que aquest mossèn va unir el culte amb l'atenció als necessitats. Ho feu també a El Berrueco, on va rebre a toxicòmans i immigrants marroquins; o a Manzanares, on es va centrar en les migrants d'Amèrica del Sud.

CARMEN AGUADO

Estudiant de Dret
i ADE. Sevilla

El Polígono Sud de Sevilla, on hi ha les famoses 'Tres Mil Viviendas', és

una de les zones més deprimides d'Espanya. Per allà passa diàriament la Carmen Aguado León de camí a la Universitat Loiola, on estudia Dret i ADE. "Les famílies que viuen allà són famílies humils, de classe

treballadora", explica aquesta jove, una de les 50 voluntàries universitàries que participen del projecte 'Creant Vincles'. Es tracta d'una iniciativa desenvolupada per les Religioses de Jesús-Maria juntament amb joves universitaris que es basa en l'educació no formal de les famílies de l'entorn. En concret, els joves ofereixen suport escolar a un grup d'infants del barri, i "treballem també l'educació en valors a través del joc al carrer. Fem diferents jocs cooperatius", assegura Aguado León.

TERESA GONZÁLEZ

Presidenta d'Ainkaren
Saragossa

Des de la seva fundació el 1997, més de 1.350 mares i 800 infants han

passat per Ainkaren, la Casa Bresol de Saragossa que acull sense demanar res a canvi dones embarassades amb dificultats econòmiques o socials. Darrere del projecte hi ha la Teresa González, qui fa gairebé 40 anys, "quan

estava allunyada de l'Església", va fer un Curset de Cristiandat: "Allà vaig descobrir un Déu pare, un Déu amor, que ens estima a tots tal com som i ens fa veure el proïsme com a un germà al qual hem de donar suport". Amb aquesta visió, es va preguntar a finals dels noranta: "I si obro una casa i salvo una vida?". "Molts són naixements prohibits, bebès que no anaven a néixer i que avui són nois que venen a visitar-nos", explica González, que, com a presidenta d'Ainkaren, lluita cada dia per ajudar les dones que demanen i necessiten suport.

MARÍA ISABEL PÉREZ

Religiosa clarissa
Carrión de los condes

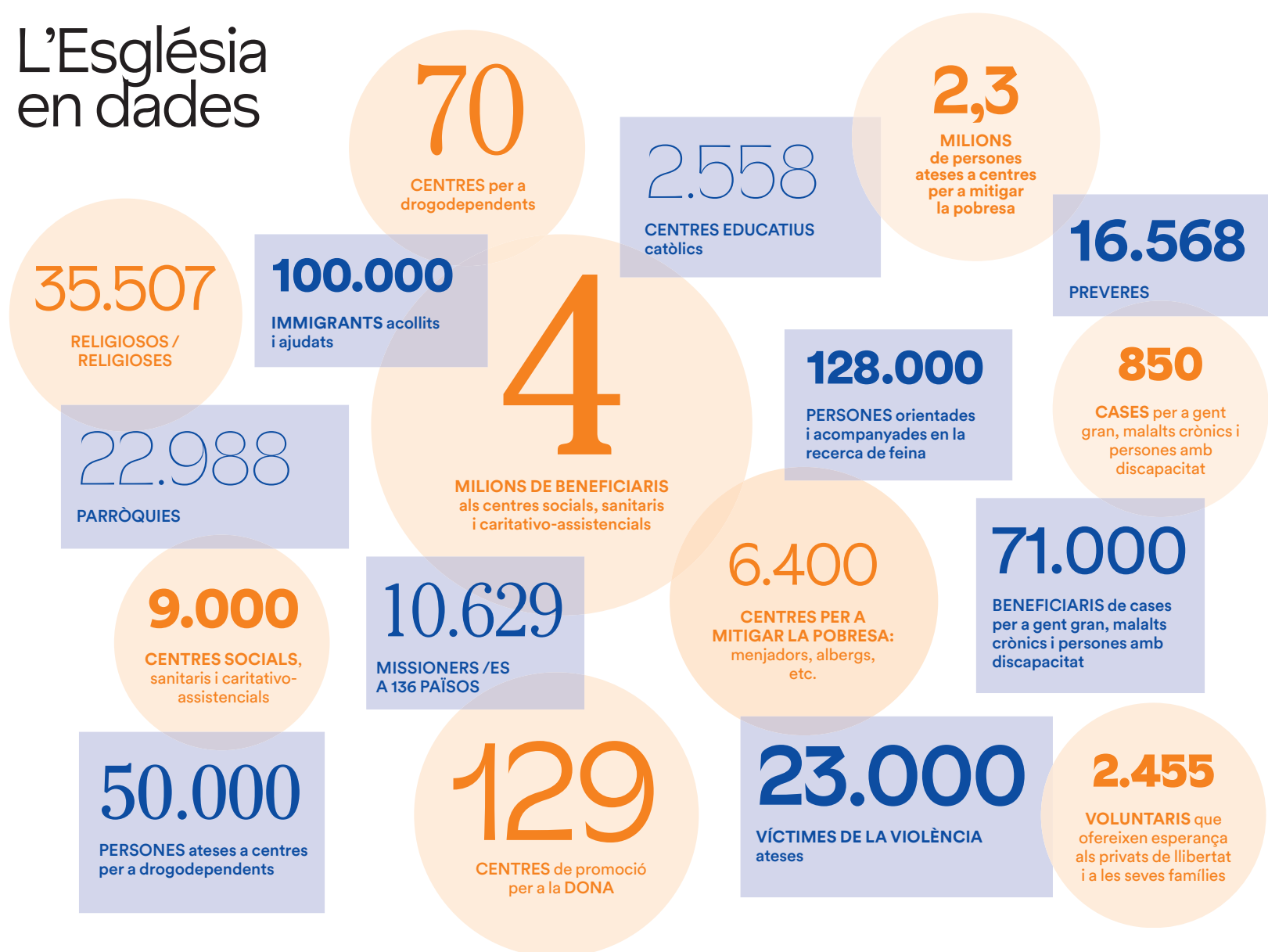

Sant Benet, considerat l'iniciador de la vida monàstica a Occident,

va deixar escrit que "són veritables monjos quan viuen del treball de les pròpies mans", una màxima que sor María Isabel Pérez Villasur ha complert rigorosament durant tota la seva vida, fins i tot en l'actualitat, quan té 83 anys i

mig cos paralitzat degut a un ictus cerebral. Malgrat això, la tenacitat de la religiosa perquè la seva superiora li donés una feina amb la qual poder continuar servint es va veure recompensada quan l'abadessa va accedir a la seva petició d'encarregar-se de la campana. Però la campana no només toca l'instrument o pela les patates, sinó que també prega per les diferents intencions que li arriben a través de la Fundació De-Clausura. "Ara ho estic oferint per la situació a Ucraïna", assegura la religiosa instants abans d'esclatar en llàgrimes.

L'Església en dades

Els meus anys entre sotanes

JAVIER ERREA MÚGICA
Periodista

Javier Errea és periodista. Aquest text es va publicar al seu compte d'Instagram @javiererrea66 arran del que va publicar Antonio Muñoz Molina al suplement Babelia d'El País el 12 de febrer d'aquest any.

EN els meus anys entre sotanes, per utilitzar el títol de l'article escrit per Antonio Muñoz Molina, jo només vaig veure humilitat i entrega. A mi, els claretians em van inculcar valors com el diàleg, el respecte i, sobretot, l'esperança. Em van ensenyar el Parenostre en eusquera, que encara canto, i a no pensar que els cristians érem millor que ningú. En un col·legi masculí, em van convidar a reconèixer en les dones persones amb idèntics drets i a tractar-les amb total naturalitat. No em van parlar mai del pecat ni de la culpa ni de l'infern; al contrari, em van animar a gaudir sense complexos però amb seny del cos i de la natura. També em van mostrar la pobresa infinita de la missió del Nord de Potosí, on

eren destinats i viatjaven amb entusiasme. D'allà tornaven després amb la pell envermellida, un suau accent de l'altiplà i una humanitat desbordant. O malalts. I sempre amb les seves diapositives. Els que no van viatjar també ens feien viatjar. A en Carlos Pagola, quan obria el Quixot, se li posava una cara entremaliada que feia goig veure. No vaig saber si era més de l'elm o del grassonet escuder. Tampoc he tornat a transitar per aquells molins gegants, ni palejat l'eroticisme de Calixte i Melibea, o el d'Ana Ozores. Era el millor professor de Literatura del món. Sí, és veritat, l'Ananías, exigent professor de Matemàtiques, alguna vegada em va pessigar... M'ho mereixeria. Tots, cadascun a la seva manera, amb les seves llums i les seves ombres, el millor que sabien, van procurar fer

de nosaltres persones compromeses, generoses, sensibles, solidàries, tolerants. També, austeres. I obertes al misteri. Amb mi, en bona mesura, van fracassar. Per a ells, només tinc agraïment. Han estat —són— uns fantàstics testimonis de la bona notícia. Els meus anys entre sotanes no van ser, doncs, carceraris ni grisencs, sinó lluminosos. Ni la Segona República ni l'Església, tan humanes ambdues, són com ens les estan retratant insistentment en els últims temps. I l'Antonio Muñoz Molina, que ho sap i té molta influència, hauria de no ser tan esbiaixat i injust. Ni escriure articles tan miserables.

Càritas, la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER), Ajuda a l'Església Necessitada (ACN) i les pròpies diòcesis han posat en marxa nombrosos projectes i iniciatives per ajudar el poble ucraïnès.

Refugiats ucraïnesos caminen amb el seu equipatge a través de les vies del tren a Lviv.

L'Església es bolca amb Ucraïna

Des del passat 24 de febrer, dia en el que va començar la invasió russa d'Ucraïna, l'Església espanyola s'ha mobilitzat per a respondre a les necessitats més urgents i donar suport al poble ucraïnès. A través de Càritas, que hi era abans de l'esclat de l'emergència, durant i hi serà després, s'ha canalitzat gran part de l'ajuda i s'ha instat els governs a que es garanteixi una via segura de repartiment i accés de l'ajuda humanitària. A més, s'han sol·licitat corredors humanitaris que permetin sortir a les persones de les ciutats, amb unes mínimes condicions de seguretat.

Càritas Espanyola va mobilitzar una primera aportació de 25.000 euros per tal de donar suport al pla de resposta d'emergència de Càritas Ucraïna i està col·laborant amb fons per a botigues, lloguer d'espais, generadors, fuel per a escalfar, cadires i taules, kits d'higiene, mantes i aïllants, kits d'esport i jocs per a infants.

Així mateix, Càritas Espanyola ha posat a disposició de les famílies ucraïneses 1.111 places d'acollida a tot Espanya. Després d'una enquesta a tota la Confederació, es va avançar un primer compromís per part de 23 Càritas diocesanes per acollir en diversos recursos i programes els refugiats que s'han vist obligats a deixar les seves llars per la invasió russa. Amb el pas de les setmanes, aquesta capacitat s'ha anat ampliant a mesura que les Càritas diocesanes han anat avaluant la seva capacitat d'acollida. En un principi, aquest miler de places s'han distribuït entre habitatges (587) i centres d'acollida o albergs (524).

Ajuda a l'Església Necessitada

Una altra entitat eclesial amb experiència a Ucraïna i en tot tipus d'emergències és Ajuda a l'Església Necessitada (ACN), que ha posat en marxa a través del seu web la campanya 'Emergència Ucraïna: comença la guerra, l'Església es queda' per enviar un milió d'euros d'ajuda

d'emergència en suport a l'Església a Ucraïna.

Precisament, Ucraïna fou el segon país que més fons va rebre d'aquesta fundació pontifícia el 2020, amb un total de 4,8 milions d'euros. A l'inici del conflicte, en unes declaracions a l'ACN, l'arquebisbe major greco-catòlic ucraïnès, Sviatoslav Shevchuk, va explicar que els membres de l'Església greco-catòlica ucraïnesa no abandonarien la gent, encara que hi hagi guerra: "Els nostres preveres, les nostres monges, es volen quedar amb el nostre poble".

CONFER

Els religiosos espanyols també han respost de forma immediata. La Confederació Espanyola de Religiosos (CONFER) ha destinat ja 20.000 euros com ajuda a Ucraïna, que s'han canalitzat a través de Càritas. A més, l'entitat s'ha posat en contacte amb els superiors majors de les congregacions i les CONFER regionals i diocesanes amb indicacions sobre la possibilitat d'acollida de persones refugiades.

4 milions

Segons l'Agència de l'ONU per als Refugiats, més de quatre milions de persones han fugit d'Ucraïna des de l'inici de les accions militars dutes a terme per Rússia el passat 24 de febrer. L'Església continua bolcada amb Ucraïna.

En Tino, l'Erica, la Rosa, la María, l'Álvaro, la Blanca i en Guillermo protagonitzen la campanya de l'Església el 2022 per animar a marcar la 'X' a la declaració de la renda. Aquestes són les seves històries.

En Tino està una mica nerviós, i ho reconeix. Encara s'emociona al repassar la seva vida, que ha donat tantes voltes. Asseguda al sofà de casa, a l'Erica se la veu en canvi relaxada de pur agraïment. La Rosa i la María es moren de riure juntes, fins i tot fan broma amb la càmera. L'Álvaro Sicán, frare mercedari, parla amb parsimònia. Xiuxiueja amb un dolç accent guatemalenc. La Blanca és molt tímida, mira a una banda i a una altra, com buscant ajuda per a posar paraules al que vol dir. En Guillermo en canvi és un remolí. Gesticula. Llança exclamacions onomatopèiques que adornen el seu relat. Té una facilitat sorprenent per expressar-se: pur rap.

D'un jove de 26 anys a una anciana de 83, tots set protagonitzen la campanya *Per tants* que l'Església catòlica acaba de llançar per animar els contribuents a marcar la casella de la 'X' a les seves declaracions de la renda. Tots set visitaren zones fosques en les seves vides, però amb l'acompanyament de l'Església avui habiten territoris més lluminosos i esperançats. Cada un ho explica a la seva manera...

Faustino Sanz **Sobreviure, qüestió de fe**

La història d'en **Faustino Tino Sanz**, de 50 anys, el setè de vuit germans en una família molt humil, ha estat una muntanya russa que només recentment ha aconseguit calmar. Ell no té vergonya en reconèixer-ho: "He visitat l'infern moltes vegades". El seu pare els va abandonar quan tenia set anys. Malgrat això, diu haver viscut una infància "normal" i raonablement "feliç". A casa, la seva mare, molt religiosa, els va inculcar

valors cristians. El jove Tino fou assidu de campaments d'estiu i grups de trobada i pregària. "Des de petit he volgut conèixer Déu. A catequesi ja deien que era una mica rar. La veritat és que l'Església ha tingut un paper molt important en la meua vida. Després, me'n vaig apartar del tot. Sempre m'ha agradat anar a l'última, ser un modern, i l'Església em va sonar en un moment donat com alguna cosa antiga. Em vaig convertir en un ateu empedreït. Encara que he de confessar que, en el fons del meu cor, mai no vaig oblidar Déu. A vegades, fins i tot, m'escapava d'amagat a una església, l'únic lloc on trobava pau..."

En Tino no va poder anar a la universitat com somniava. Als 18, va marxar de Mallén, el seu poble, a Saragossa a treballar. Va estudiar teatre i dansa. Va tractar infructuosament de guanyar-se la vida a Madrid com a actor, i d'allà va tornar "fracassat" i "mort de gana". Després, com a objector, va fer el servei social substitutori a Xàtiva. "Una monja em va ensenyar la misèria humana i com tractar aquelles per-

“L'Església em va rescatar. Sense ella, probablement, avui no seria aquí”

FAUSTINO TINO SANZ

50 anys

El Buste (Tarazona).

“He visitat l’infern moltes vegades. Sexe, drogues, pastilles... Per sortir-ne, no van ser suficients les meves forces. Va ser Ell. Dono gràcies a l'Església perquè sense ella no hauria pogut sortir mai d'aquell món. Avui, estic estudiant Ciències Religioses i el curs que ve començaré Matrimoni i Família. M'agradaria ser professor de Religió perquè molta gent necessita Déu. Tots el necessitem, és la nostra essència. Animo la gent a que conegui la seva parròquia, a que es prengui un cafè amb el seu rector”.

sones. Jo era molt escrupolós i, quan calia rentar-los, em posava guants. Però ella em deia: no, Tino, a nostre Senyor no li agraden els guants. Llavors no ho entenia, ho vaig entendre molt de temps després”. Més tard, va estar entre Salou, València i Saragossa, fins que finalment va viatjar a París. Allà hi va ser diversos anys. Es guanyava la vida com a cambrer. “A París vaig creuar una frontera que no s’ha de creuar. Vaig caure en l’alcohol, les drogues, les pastilles... En realitat, havia començat a consumir abans, des de molt jove, però a París em vaig fer esclau d’aquestes substàncies. Vaig arribar al pic quan em van dir que la meva mare tenia alzheimer. Allò va ser l’hecatombe”, relata.

En Tino va tornar a Mallén amb 39 anys per acompanyar la seva mare. Va fundar alguns grups de teatre, va escriure molts relats, va guanyar algun premi. Va sentir fins i tot la necessitat de tornar a Déu. Però continuava enganxat. “El rector, que sabia el que em passava, no em va jutjar mai, no em va retreure mai res. Al contrari, em va animar a llegir les lectures a missa, a sumar-me al cor, a estudiar... Fins i tot em deixava les claus de l’església! Em vaig confirmar als 40 anys amb il·lusió, convençut... Però amb les meves forces no era capaç de sortir-me’n, impossible. Va ser la meva mare la que em va animar a entrar a un centre de desintoxicació. Vaig

decidir ingressar-hi, ja amb 43, per poder cuidar-la. Era un 20 de novembre, ho recordo bé. Vaig mirar al cel i vaig demanar a Déu que em donés un cop de mà. Ell em va parlar. Em va dir: estigues tranquil, soc aquí. I ja ho veus, fa set anys que estic net, sense recaigudes. Quan vaig acabar el tractament, el psicòleg del centre em va confessar: Tino, faràs que cregui en els miracles. Perquè qui ha aconseguit això ha estat Déu, no les meves forces ni la meva forma de pensar”.

En Tino viu avui a El Buste (diòcesi de Tarazona), un petit poble de 31 habitants. Ajuda el rector en tot el que pot, dona catequesi i, a més, està acabant els seus estudis de Ciències Religioses i el pròxim curs començarà els de Matrimoni i Família, tot a la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra. “Amb tots els prejudicis que jo tenia, t’ho pots imaginar, l’Opus Dei, un tio com jo, tan maquejat... I quan vaig arribar allà només vaig trobar una gran abraçada. No trobo paraules per agrair-ho”. El futur? “M’agradaria treballar com a professor de Religió. Molta gent necessita Déu, tots el necessitem. Ningú m’ha rentat el cervell ni m’ha ficat idees estranyes. Ara veig de veritat realitzat el meu propòsit, és quan més soc jo. Dono gràcies a l'Església perquè, sense ella, no hauria deixat tot allò”.

Erica El resguard de Càritas

L’Erica, també saragossana com en Tino, de 44 anys, ha aconseguit refer la seva vida gràcies al suport de Càritas. Durant vint anys només va viure per al seu marit, els seus dos fills —que avui tenen 22 i 15 anys, respectivament— i la seva mare, afectada per una llarga malaltia crònica. “Quan la meva mare va morir, em vaig quedar buida. Estava perduda. No tenia confiança en mi mateixa, no sabia ni per on tirar”, explica. Un conegut li va parlar de Càritas i dels seus programes de recerca activa de feina. A Càritas li assignaren una que encaixava bé amb el seu perfil. “Vaig trobar gent increïble, que em va fer veure els talents que tenia, quan jo pensava que no en tenia cap... Vaig aconseguir obrir els ulls. He adquirit confiança en mi mateixa. Tot ha canviat. Treballo des de fa dos mesos, sé com presentar-me, fer una entrevista de feina, afrontar les dificultats...”.

Erica

Saragossa.

44 anys, casada i amb dos fills de 22 i 15 anys.

“Durant vint anys la meva vida es va centrar exclusivament en tenir cura dels meus fills i de la meva mare, que va patir una llarga malaltia i va morir l’any passat. Després de la seva mort, em vaig sentir buida. No sabia

com reprendre la meva vida laboral ni per on començar. Gràcies a Càritas, he redescobert els meus talents i les meves capacitats. He recuperat la confiança en mi mateixa. Treballo des de fa dos mesos”.

ROSA DÍEZ

71 anys, Segòvia

MARÍA GARCÍA

83 anys, Segòvia

“El programa de voluntariat de l'Església ha estat el regal més gran que ens ha donat la vida. Tenim amigues, ens donem suport mútuament, estem disposades a tot com si fóssim germanes. Abans érem

més egoistes, jo crec que ens hem tornat més bones. Ens sentim ajudades per l'Església. El que fan per nosaltres no té preu, és un acte d’amor”.

Ve de la pàgina 9

Rosa Díez i María García Unides per la pandèmia

A la segoviana Rosa Díez Versal, de 71 anys i cabell curt multicolor, li va passar una cosa semblant. Anys d'estar pendent de la seva mare, i del seu marit, i dels seus fills, i de la casa... "Va ser morir la meva mare i agafar una depressió molt gran". La pandèmia es va endur per davant, a més, dues amigues del grup de sis

amb el que quedava per a jugar a les cartes. "Plorava, plorava, plorava. Fins que em van posar un psicòleg i em va calmar una mica". El programa de voluntariat de Càritas li ha canviat la vida. "Em sento ajudada per l'Església. I jo també m'ofereixo a tot i procuro acompanyar a d'altres si ho necessiten".

La Rosa i la María García Bermejo, de 83 anys, s'han fet inseparables des de la pandèmia. Aquesta, filla única, es va dedicar professionalment a l'ensenyament, va viure en un poble i ha dut sempre una vida solitària, sense massa amics. "Estava sola. I amb la pandèmia més. El primer dia que em va treure el meu fill, quan vam poder sortir, no

m'aguantava dreta. Una amiga em va parlar del programa de Càritas. Ha estat el regal més gran que he tingut mai. Tenim musicoteràpia, comprensió lectora, problemes per a discórrer i activar la memòria... Em sento feliç, tinc amigues, ens ajudem mútuament.

Trobo en elles la germana que no vaig tenir mai. Fins i tot crec que m'he tornat més bona! De veritat, el que aquestes voluntàries estan fent amb nosaltres no té preu, és un acte d'amor".

Blanca Començar de zero a Espanya

L'hondurenya Blanca, de 37 anys, va deixar la seva família al seu país fa sis anys a la recerca d'un futur millor. Els tres primers mesos a Cadis, on viu, van ser molt durs. Ara, afortunadament, tornen a estar tots junts; ella, el seu marit, els seus tres fills de 19, 15 i 12 anys, i un net de cinc mesos nascut a Espanya. "Em van posar en contacte amb el pare Gabriel, coordinador de la Fundació Tierra de Todos. Ell mirava sempre pels immigrants i vetllava pels nostres drets. Ens ha ajudat econòmicament i espiritualment en tot moment. Gràcies a ell, al pare Óscar González, de la parròquia Sant Antoni de Pàdua, i a les germanes Reparadores, que han estat amb mi a les verdes i a les madures, vam poder reagrupar-nos. Avui, tinc la meva botigueta i soc autònoma. Acompanyar, servir i protegir, com diu el Papa: això és el que m'han donat tots", agraeix la Blanca.

Álvaro Sicán La fe i la presó

També de fora, en aquest cas de Guatemala, procedeix l'Álvaro Sicán, de 38 anys, prevere i religiós de l'Orde de la Mercè. Ordenat fa 18 anys, en porta cinc ja com a capellà a la presó de Zuera i responsable d'una llar d'acollida per a interns que surten de permís, en llibertat provisional o total. "Els ajudem en el seu procés de reinserció a la societat", explica. Abans, ha treballat en presons al seu país i a Moçambic. "Déu ha fet un camí amb mi, i m'ha posat en una cosa que he viscut i compartit amb molts companys que han passat per això".

I és que el pare Álvaro va estar ficat des de nen en el perillós món de les bandes a Guatemala. "Amb

BLANCA

Hondures, 37 anys.

Viu a Cadis.

"Fa sis anys que visc a Espanya. El començament va ser dur, però gràcies a la diòcesi, a les monges reparadores, als pares Gabriel i Óscar González, van poder venir després el meu espòs i els meus fills. Acompanyar, servir, protegir: és el que m'han donat tots. Avui tinc la meva botigueta i soc autònoma".

sis anys ja em vaig veure ficat en aquest món. Potser va ser mogut per un sentit de pertinença, per descomptat sense ser conscient del que significava. Tinc tres germanes dones i jo volia ser com els altres nois".

El nivell de violència d'aquelles bandes no va arribar a l'extrem que han assolit després, però sí que compartien grafitis, drogues i situacions cada vegada més complexes. A diferència d'altres companys amb famílies desestructurades, la seva no ho era; al contrari, els seus pares eren molt creients i practicants. Potser això el va salvar. "Als 18 anys vaig sentir el desig de sortir d'aquesta realitat que m'envoltava. Havia vist morir companys per sobredosi i bales. M'havia tocat veure suïcidis i altres coses. No estava satisfet".

Un dia, l'Álvaro Sicán va topar al carrer amb un franciscà. Li va cridar l'atenció el seu hàbit. El va seguir. Va veure que entrava en una església. Hi entrà ell també. Parla- ren. "Li vaig explicar la meua vida, el que em passava. Ell em va dir que anés a una església propera dels mercedaris, que treballaven a les presons. Hi vaig anar sense saber qui eren. Dialogant amb ells, a poc

ÁLVARO SICÁN

38 anys, Guatemala.

Prevere i religiós

mercedari.

Capellà de presons

a Espanya.

"Amb sis anys, em vaig veure ficat sense adonar-me'n en el món de les bandes del meu país. Compartim grafitis, drogues i moments cada vegada més complexos. He vist morir companys per sobredosi i bales. Però jo volia sortir d'això. Déu m'ha guiat per a veure les dues cares de la mateixa moneda. La misericòrdia de Déu ha marcat el meu caminar. Aquí veig la tasca gran de l'Església: aquest treball d'acompanyar gent a la que tot el món gira l'esquena".

a poc, vaig conèixer més l'orde. Adonar-me que treballaven a presons em va servir de molt perquè jo tenia la necessitat d'ajudar els meus companys de banda, molts d'ells empresonats. Vaig veure una oportunitat d'accedir-hi i ajudar-los. Ara m'adono que és un camí pel qual Déu m'ha guiat per a veure les dues cares de la moneda", assegura.

I continua: "Vaig entrar en aquest camí sense tenir molta consciència de ser prevere. El meu primer any amb els mercedaris vaig plorar molt. No entenia per què Déu em cridava a servir-lo de tan a prop. Per què em crides a mi, que soc un pecador, havent-hi gent tan bona?, li deia. Em sentia indigne. Aquesta misericòrdia de Déu ha marcat el meu caminar: un Déu que estima, que perdona, que acull per damunt de tot. Estar amb els necessitats, amb els marginats, allà on ningú vol estar... Aquí veig la tasca gran de l'Església, que es repeteix de llarg a llarg del món: acompanyar i humanitzar. A aquesta dimensió d'Església és a la que ens convida el Papa".

Guillermo Esteban Música evangelitzadora

En Guillermo Esteban, de 26 anys, és un raper madrileny que respon al nom artístic de Grílex. Un dia va decidir entregar la seva música a Déu per a contagiar llum i esperança a través de les seves cançons. "Em dedico a evangelitzar els joves a través de la meva passió, que és el rap", confessa. Ja no té por. Encara que en va tenir. Molta. "Sabia que molta gent em jutjaria, que tot el que havia construït es podia destrossar. Hala, un cristià, m'assenyalarien... Buf, viure amb aquesta etiqueta no és fàcil. Però, a la vegada, sentia alguna cosa dins meu, alguna cosa que em deia: tant temps trencat i buit, i ara que no et sents així et tiraràs enrere?"

La història d'en Grílex arrenca amb la malaltia del seu germà, un lupus eritematós sense guarició. "Va sorgir en mi una frustració molt potent. No em saciava res. Mirava al voltant i em preguntava: què hi pinto jo en aquest món? Amistats i amors trencats. Tantes ferides que un comença a dessagnar", mira enrere. Un amic se li va apropar i el va animar a escriure un rap al seu germà. Li va sortir una història de superació i autoestima. "Quan la vaig acabar, vaig sentir que la pres-

GUILLERMO ESTEBAN
GRÍLEX
26 anys, Madrid.
Músic raper.

"Em dedico a evangelitzar joves a través de la meva passió, que és el rap. Si som portadors de llum, hem d'anar on hi ha foscor. I no tenir por. Falten valents que diguin: aposto pel Regne de Déu".

sió que tenia al damunt havia disminuït. Vam fer el llançament del tema, va tenir molta repercussió, moltes persones ens van començar a seguir... I aleshores vaig voler fer una segona cançó amb un to més dolent, enfocada al menyspreu, a l'odi, a totes les frustracions que sentia per dins. Moltes persones diuen que els joves estem perduts. I jo dic: no, no, no, perduts no, desorientats. La perdició és quan no hi ha marxa enrere. Als joves ens bombardegen amb tantes coses que al final et preguntes quina és la realitat. Ens ho venen tot com si fos real, i vas provant certes coses: sexe, drogues, alcohol, que en lloc de reforçar la teva personalitat l'únic que fan és fracturar a poc a poc la teva ànima".

La mare d'en Guillermo, molt preocupada per l'evolució del seu fill, el

va convidar a anar a missa amb ella. Ell no volia saber res d'allò. "Imagina't, trepitjar una església! Però les mares tenen el poder de convèncer les persones. A l'església vaig trobar una noia maquíssima que em va parlar dels sopars Alfa. Va ser quan vaig tenir un primerencontre amb el Senyor". Explica en Grílex que en aquells sopars es menja de franc —"un puntàs"—, però que sobretot es parla de Déu amb respecte i llibertat. "Vaig trobar persones que servien sempre amb un somriure. Allò em va xocar perquè jo venia d'un ambient bastant fosc i opac, on si et somreien era perquè a continuació t'anaven a apunyalar per l'esquena. Preguntant, vaig veure que el que feia felices a aquelles persones era precisament servir. Això va ser una altra bufetada del Senyor. Així, fins arribar a unes convi-

vències en les que l'Esperit Sant va entrar a foc a la meva ànima i em va trencar tots els esquemes".

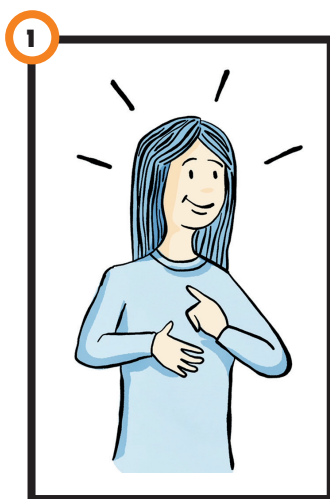
Una amiga va animar en aquella trobada en Guillermo a escriure una carta a Déu i buidar-hi tot el que li havia passat. El jove es va posar a escriure la carta. Quan la va acabar, es va adonar que tenia la mètrica exacta d'un rap. Va anar aleshores a l'estudi de gravació amb ella. I es va trobar amb la negativa del productor. "Tu parlant de Déu i de les teves ferides? Ni de conya, això no ho pots treure. Tu ets en Grílex, has de ser fort, em va dir. Però després d'una nit intensa parlant, al final va accedir-hi".

La vida del jove raper fa un tomb en aquest moment. "Començo a assaborir un amor, una tendresa, una comprensió, una misericòrdia d'un altre món. Em sento en pau, viu. Per fi, alguna cosa m'omple de llum", proclama amb una alegria i una convicció contagioses. No només això, hi va haver qui, després d'escoltar la cançó, va confessar a en Guillermo que gràcies a ella no s'havia suïcidat. "Per mi, això va ser una bomba tan potent que vaig pensar: però què faig jo sent el protagonista d'aquest rap quan això ha de ser cosa de Déu! El que jo haig de fer és deixar-me portar totalment per Ell".

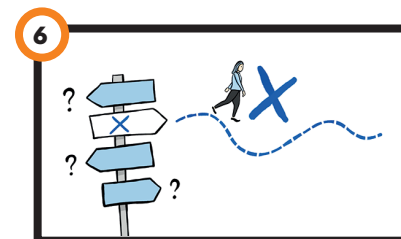
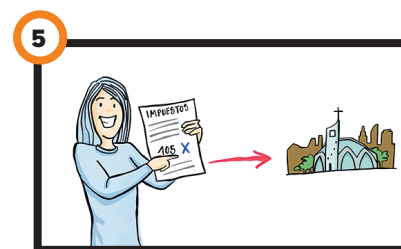
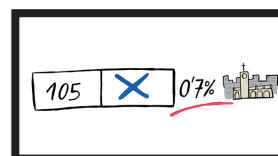
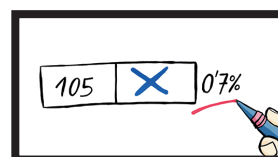
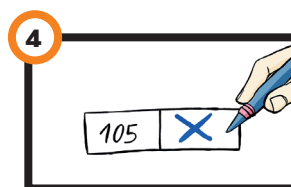
L'obsessió d'en Guillermo Esteban és portar els valors de Jesús sobretot a la gent que està fora de l'Església: "La gent que està dins està molt ben acompanyada, però... qui està amb els que estan fora? Qui està amb els rapers amb els que jo em moc? Haig de sortir al seu encontre, anar als llocs on la gent està més trencada. Si som portadors de llum, hem d'anar on hi ha la foscor. I no tenir por. Falten valents que diguin: aposto pel Regne de Déu. És el que ens està dient l'Esperit Sant: obriu-vos, obriu-vos a la meva inspiració. Sense perdre la nostra identitat, hem d'adaptar-nos als temps per a poder transmetre".

A aquestes alçades, lector, segur que sents curiositat per la música d'en Grílex. Així diu un dels seus raps:

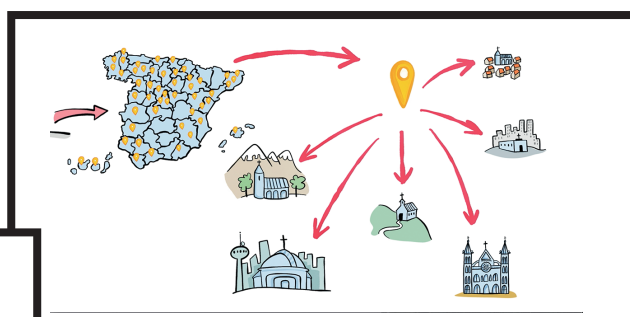
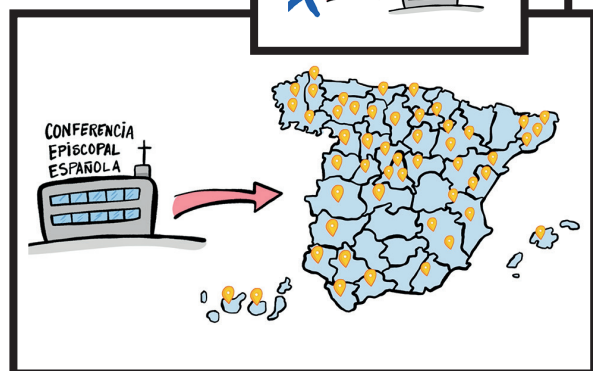
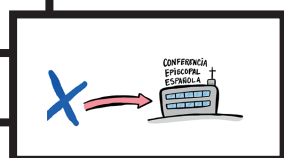
*La libertad está dentro de mí
Salmo 28: tú eres mi fuerza
y mi escudo aquí.
Salmo 26: mis pies se mantienen
en camino.
Brindo por aquellos que luchan
conmigo.*

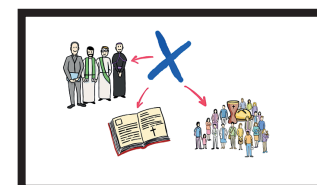
Tot comença amb tu, amb un senzill gest que és transcendental. Sense la 'X', no hi ha viatge. La casella de l'Església és al camp 105 i suposa una aportació del 0,7% de la quota íntegra de la declaració.

Marcar la 'X' és una decisió lliure que no perjudica ningú i és una de les poques coses que un pot decidir sobre els seus impostos. També es pot marcar, just a sota, la casella de finalitats socials.

La recaptació de la casella de l'Església arriba a la Conferència Episcopal Espanyola, que ho reparteix per tot el territori a través de les diòcesis. Després són les pròpies diòcesis les que ho posen en funcionament per a sostenir el clergat, anunciar la Bona Nova de l'Evangelí, fomentar la vivència de la fe i desenvolupar la immensa tasca assistencial que realitza l'Església a Espanya i arreu del món.

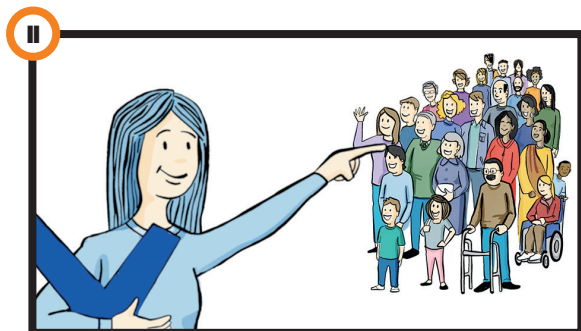
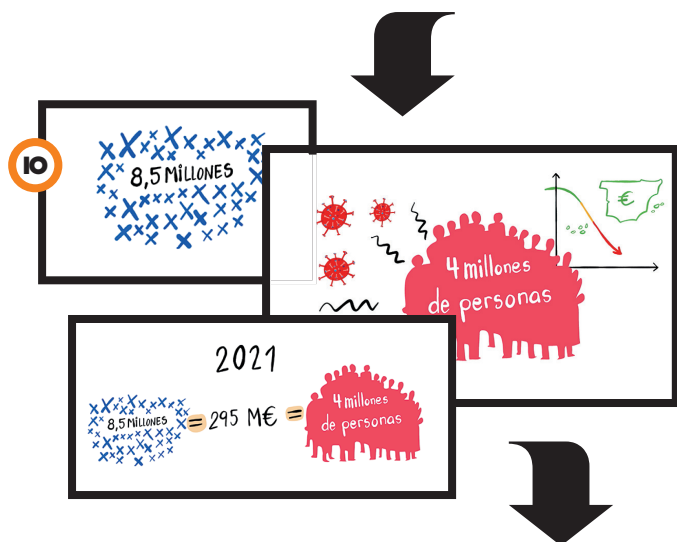
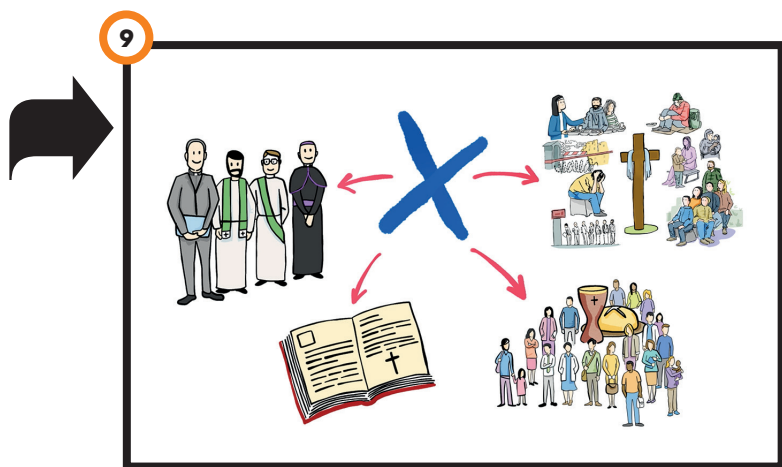
El viatge de la ics

Marcar la 'X' és un senzill gest amb un gran recorregut fins als més desfavorits. Aquí t'ofereixo un resum amb els detalls del procés.

Escaneja el QR per veure el vídeo.

L'Església agraeix de tot cor a tots aquells que marquen la 'X', amb independència de les seves creences, perquè, entre tots, aconseguim construir una societat millor. Suma't al viatge. #SomEsglésia24Set. Xtants

Una Església transparent

ESTER MARTÍN

Directora de l'Oficina de Transparència
i Rendició de Comptes de la Conferència
Episcopal Espanyola

Un dels grans reptes que té l'Església avui és actuar amb transparència. Especialment, en la gestió diària dels recursos dels quals disposa. Aquests recursos tenen la finalitat d'anunciar, celebrar i viure la fe lliurant-se als altres. L'Església és conscient de la responsabilitat que comporta rebre'ls, ja que procedeixen de multitud de persones que els ho confien cada dia. Una organització al servei de la societat com és l'Església ha d'oferir de forma periòdica informació sobre les activitats que realitza, les seves fonts de finançament, el destí dels seus fons... no només als fidels sinó al conjunt dels ciutadans. Poder compartir amb els milions de persones que dipositen en ella la seva confiança i els seus recursos és una responsabilitat de transparència.

En els darrers anys, conscients d'aquest compromís, s'han anat desenvolupant diversos treballs en matèria de transparència o governança que són instrument necessari i eficaç per a guiar la nostra tasca. Alguns d'aquests treballs són menys visibles, però igual d'importants per a millorar l'administració dels recursos que se'ns han encomanat. Parlem, per exemple, de sistemes de control intern, eines essencials per a la implantació efectiva de la transparència, com el que s'ha impulsat des de la Conferència Episcopal amb l'ajuda de KPMG, i aprovat el 2021. Ens permet aplicar de forma homogènia controls en els processos clau de les diòcesis millorant així la gestió: béns immobles, inversions financeres, tresoreria, subvencions, donacions i llegats, fundacions pïes, compres i creditors, despeses de personal, impostos, ingressos i

deutors, elaboració de la memòria i rendició de comptes.

Gràcies a les oficines de transparència diocesanes, eix fonamental que fiança i impulsa aquests treballs, les diòcesis espanyoles s'han adequat a la Llei de Transparència¹, publicant i facilitant l'accés a informació de la seva organització en els seus portals de transparència. S'informa de quins han estat els seus ingressos i les seves despeses a través dels comptes anuals, que es confeccionen seguint el Pla Comptable d'Entitats Diocesanes², que aporta una qualitat més gran en la rendició de comptes i afavoreix la revisió externa. A l'incloure's aquests comptes dins de l'informe amb el qual es rendeix comptes a l'Estat, la memòria anual d'activitats de l'Església, cada any se sotmeten a un procés de revisió externa que realitza una auditora independent per a la Conferència Episcopal.

És bo sotmetre's a aquestes revisions externes en les àrees de comptabilitat i gestió econòmica, com ja fan les diòcesis i les parròquies des de fa deu anys. Per a la memòria d'aquest any, un 20% de les diòcesis espanyoles torna a obrir les seves portes a aquesta revisió, oferint a tots la imatge fidel del que som i el que fem amb el que tenim.

¹ Llei 19/2013 de Transparència, accés a la informació pública i bon govern.

² Pla comptable per a entitats diocesanes (PCEDI 2016).

Escaneja el QR per accedir al portal de Transparència de la CEE.

Privilegis de l'Església?

Els diners que rep l'Església, i que dedica a desenvolupar tota la seva tasca, tenen diversos orígens: les aportacions directes dels fidels, ja sigui per mitjà de col·lectes o de donatius i subscripcions; d'herències i llegats; i, també, l'assignació tributària. Enfront dels mites i les llegendes, dades i informació.

Per què l'Església catòlica té una casella pròpia a la declaració de la renda?

El desembre de 2006 es va signar la modificació en el Sistema d'Assignació Tributària entre l'Estat i la Santa Seu, que va entrar en vigor el 2007. A partir d'aquest moment, l'Església va deixar de tenir una assignació directa en els Pressupostos Generals de l'Estat i es va acordar facilitar aquesta casella a la declaració de la renda perquè el

finançament de l'Església fos voluntari i només participés qui ho volgués fer. De fet, avui dia **Espanya és l'únic país d'Europa que no té assignació directa per part de l'Estat**. El nostre sistema, amb l'elecció lliure de la 'X' a la declaració de la renda, és el més respectuós, el més solidari, el més democràtic de tot Europa.

Com contribueix l'Església al desenvolupament econòmic i social?

La presència de l'Església al nostre país també suposa una contribució al desenvolupament social i econòmic. **L'activitat de les diòcesis i parròquies a Espanya crea més de 65.000 llocs de treball en un any**. En concret, el 80% de la contribució econòmica de l'Església catòlica

repercuteix principalment en els sectors d'"Activitats sanitàries i serveis socials", "Educació" i "Conservació i manteniment del patrimoni", entre altres. Per cada empleat directe de l'Església catòlica es generen 0,27 llocs de treball addicionals en l'economia espanyola.

Quant rendeix un euro a l'Església?

La tasca que realitza l'Església al nostre país és molt variada i es realitza gràcies a la feina de milers de persones voluntàries, preveres i seglars que hi col·laboren. Tot aquest temps que lliuren és difícil de quantificar econòmicament. Es calcula que al voltant de 45 milions i mig d'hores es dediquen

a l'Església a Espanya cada any a activitats pastorals, sacramentals i d'atenció personal. Gràcies a aquest extraordinari desplegament de recursos humans i materials els diners es multipliquen. **Per cada euro ingressat a través de l'assignació tributària, l'Església genera un valor d'1,38 euros a la societat**.

L'Església té un règim fiscal especial que l'eximeix de pagar impostos?

L'Església catòlica a Espanya no té cap privilegi, ni cap règim fiscal especial o únic per a ella sinó que està sotmesa al règim fiscal general que estableix la Llei de Mecenatge (Llei 49/2002) com la resta d'entitats no lucratives com són fundacions, associacions d'utilitat pública, confessions religioses, etc.

Per què no paga l'IBI? I l'IVA?

L'Església catòlica no té beneficis respecte a altres institucions no lucratives o confessions religioses. **Des de l'any 2007 paga l'IVA en totes les seves compres**, ja que amb l'aprovació del sistema d'assignació tributària l'Església va decidir renunciar a l'exempció de l'IVA (fins aleshores no pagava l'IVA en les adquisicions de béns immobles i

en les compres d'objectes destinats al culte). D'altra banda, igual que la resta d'associacions d'utilitat pública, ONG al desenvolupament i altres institucions, **l'Església paga l'IBI per tots aquells béns que no queden exempts a la Llei de Mecenatge**, mentre que està alliberada en el cas de les propietats que estiguin destinades als seus fins.

Incentius fiscals als donatius

Hi ha deduccions molt significatives per donatius a ONG, tant en l'IRPF com en l'Impost de Societats

Al voltant del 35% del pressupost total sobre el que se sosté l'Església prové de les aportacions voluntàries de totes aquelles persones, creients o no, que valoren la tasca que es du a terme, principalment, des de les parròquies. És una ajuda propera, real, càlida. Perquè les parròquies tenen un paper fonamental per als barris i pobles en els que es troben: des de facilitar espais on les persones poden desenvolupar activitats solidàries, culturals i lúdiques, fins a la posada a disposició d'aquells que més ho necessiten: atenció, un sostre, afrontar un mal moment personal o econòmic... A més de marcar la casella de la 'X' a la declaració de la renda, l'Església

recorda la importància dels donatius, que presenten incentius fiscals molt significatius, com s'explica a continuació.

En un moment en el que, degut a la pandèmia, s'han reduït els ingressos de les parròquies i s'han multiplicat les necessitats, és fonamental la col·laboració de tots.

INCENTIUS FISCALS MÉS GRANS per als particulars que facin donatius el 2022. Amb efectes des de l'1 de gener de 2022.

PERSONES FÍSQUES (IRPF)	DESGRAVACIÓ
Fins a 150 €	80%
A partir de 150 €	35%
Donatius recurrents	40%
Límit deducció base liquidable	10%
PERSONES JURÍDIQUES (I.S.) Empreses, associacions, etc.	
Donatius en general	35%
Donatius recurrents	40%
Límit deducció base liquidable	10%

La normativa és general a tot l'Estat, però hi ha certes peculiaritats a Navarra i el País Basc, ja que compten amb un règim especial de finançament autònom. Més informació, a portantos.es/deduccion-fiscal-donativos-navarra-y-pais-vasco

Drets del donant

- 1 A la desgravació fiscal corresponent a la **Declaració de la Renda** de l'any següent (model 100).
- 2 A la desgravació fiscal corresponent a la **Declaració de l'Impost de Societats** de l'any següent (model 200).
- 3 A mantenir el seu **anonimat** davant de tercers.

Donatiu puntual

Les aportacions dels fidels suposen el 35% dels recursos de l'Església. No t'oblidis de sol·licitar el certificat de donatiu al realitzar una aportació.

Subscripció periòdica

Les subscripcions periòdiques, per petites que siguin, ajuden les diòcesis i parròquies a elaborar pressupostos i fer previsions de la seva tasca a mitjà i llarg termini.

Llegats i herències

Són moltes les persones que inclouen l'Església al seu testament per tal que la tasca de l'Església perduri.

Donatius

Pots fer donatius a través de la pàgina web www.donoamiiglesia.es i el telèfon **91 050 34 06**

La teva ajuda és essencial

Col·labora a donoamiiglesia.es

#SomEsglésia24Set

L'ESGLÉSIA AGRAEIX DE TOT COR A TOTS AQUELLS QUE, MARCANT LA 'X' A LA SEVA DECLARACIÓ DE LA RENDA I COL·LABORANT AMB LA RESTA DE CAMPANYES REALITZADES AL LLARG DE L'ANY, AJUDEN A SOSTENIR L'ACTIVITAT DE LA INSTITUCIÓ, QUE CADA ANY SUPERA A ESPANYA ELS QUATRE MILIONS DE BENEFICIARIS.

Deu raons per a marcar la 'X' a favor de l'Església a la declaració

FERNANDO G. BARRIOCANAL

Vicesecretari per a Assumptes Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola

1

És una forma senzilla de col·laborar amb l'Església

ja que no suposa tràmits molestos, n'hi ha prou amb marcar una 'X' a la casella de l'Església. Si hem rebut l'esborrany a casa, s'ha de comprovar que la casella apareix marcada; altrament, modificar-ho és molt senzill.

4

És de les poques coses que podem decidir sobre els nostres impostos. És a dir, si la deixem en blanc, és l'Estat el que decideix per nosaltres sobre aquesta petita quantitat.

7

Suposa dir "sí" a la llibertat religiosa, consagrada a la Constitució espanyola i al seu exercici ple i efectiu en una societat plural i democràtica.

8

És una decisió lliure i democràtica, que no perjudica ningú. Es poden marcar simultàniament les caselles de l'Església catòlica i d'altres finalitats d'interès social.

2

És absolutament de franc, perquè no em cobraran més per la meva declaració al marcar-la ni em retornaran menys diners.

5

Demostrem a la societat que són **molts els que valoren la tasca** que realitza l'Església.

9

Són els diners més ben invertits. Cada any es pot conèixer, a través de la **Memòria Anual d'Activitats de l'Església**, en què empra els seus recursos.

3

Demostra el compromís i adhesió a l'Església i a l'activitat que realitza.

6

Marcant la 'X' s'ajuda a **sostenir l'Església en el desenvolupament de les seves activitats:** manteniment del clergat, anunci de l'Evangelí, vivència de la fe i una immensa tasca assistencial que desenvolupa a Espanya i arreu del món.

10

Per als no catòlics o no practicants, marcar la casella suposa també reconèixer el paper que l'Església té en la societat espanyola, especialment amb els més necessitats en aquest temps de pandèmia.